

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 5 listopada 2014 r.*

Pomoc państwa — Pomoc na rzecz rozwoju sieci szerokopasmowych kolejnej generacji w regionie Kornwalii i wysp Scilly — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Legitymacja procesowa czynna — Uprawnienia procesowe zainteresowanych stron — Częściowa niedopuszczalność — Brak wątpliwości uzasadniających wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego

W sprawie T-362/10

Vtesse Networks Ltd, z siedzibą w Hertford (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez H. Mercera, QC,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez B. Stromskiego oraz L. Armati, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Rzeczpospolitą Polską, reprezentowaną początkowo przez M. Szpunara, następnie przez B. Majczyńską, działających w charakterze pełnomocników,

przez

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane początkowo przez S. Behzadi-Spencer oraz L. Seeborutha, a następnie przez L. Seeborutha, J. Beeko oraz L. Christiego, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych początkowo przez K. Bacon, a następnie przez S. Lee, barristers,

oraz przez

British Telecommunications plc, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną początkowo przez M. Nissena oraz J. Gutiérreza Gisberta, następnie przez M. Nissena oraz G. van de Wallego de Ghelckego, oraz w końcu przez adwokatów van de Wallego de Ghelckego, J. Rivasa Andrés'ego oraz J. Holmesa, barrister,

interwencji,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 3204 z dnia 12 maja 2010 r. stwierdzającej, że środek pomocowy „Cornwall & Isles of Scilly Next Generation Broadband” polegający na przyznaniu pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz wspierania rozwoju sieci szerokopasmowych kolejnej generacji w regionie Kornwalii i wysp Scilly, jest zgodny z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE (pomoc państwa N 461/2009 – Zjednoczone Królestwo),

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: G. Berardis, prezes, O. Czúcz i A. Popescu (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 lipca 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, Vtesse Networks Ltd, jest operatorem telekomunikacyjnym, który umożliwia korzystanie z łączy o wysokiej przepustowości głównie dużym przedsiębiorstwom. Skarżąca sama nie jest właścicielem łączy o wysokiej przepustowości, dlatego dzierżawi je od innych operatorów telekomunikacyjnych i uzupełnia swoją ofertę poprzez budowę sieci łączy abonenckich dostosowanych do potrzeb indywidualnych klientów.
- 2 British Telecommunications plc (zwana dalej „BT”), jest historycznym operatorem telekomunikacyjnym w Zjednoczonym Królestwie, który zanim został sprywatyzowany, był przedsiębiorstwem publicznym znanym pod nazwą British Telecom. BT oferuje szeroką gamę usług sektora telekomunikacyjnego, w tym dzierżawę łączy o wysokiej przepustowości.

Postępowanie administracyjne

- 3 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dokonało zgłoszenia zamiaru przyznania pomocy państwa w celu wsparcia rozwoju sieci szerokopasmowych kolejnej generacji, zwanych sieciami NGA, w regionie Kornwalii i wysp Scilly (zwanym dalej „zgłoszonym środkiem”). Zgłoszenie zostało zarejestrowane w dniu 29 lipca 2009 r. przez Komisję Europejską, która otrzymała dodatkowe informacje ze strony władz Zjednoczonego Królestwa w dniu 28 września 2009 r.
- 4 W dniu 21 października 2009 r. Komisja zarejestrowała skargę w sprawie pomocy państwa złożoną przez skarżącą w związku ze zgłoszonym środkiem.
- 5 Z akt sprawy wynika, co następuje:
 - skarga w sprawie pomocy państwa została przekazana w dniu 23 października 2009 r. władzom Zjednoczonego Królestwa, które przedstawiły swoje uwagi w dniu 23 listopada 2009 r.;
 - dodatkowe informacje przekazane przez skarżącą w dniu 9 listopada 2009 r. zostały skierowane do władz Zjednoczonego Królestwa w dniu 19 listopada 2009 r., a te ustosunkowały się do wymienionych informacji w dniu 4 grudnia 2009 r.;

- pismem z dnia 28 stycznia 2010 r. Komisja zwróciła się do władz Zjednoczonego Królestwa o wyjaśnienia, a te odpowiedziały pismem z dnia 3 marca 2010 r.;
- ostatni dokument skarżącej złożony w dniu 16 marca 2010 r. nie został przekazany władzom Zjednoczonego Królestwa, gdyż Komisja uznała, że jego treść nie wymagała żadnych uwag, bowiem informacje przedstawione w tym dokumencie odnosiły się do innej skargi w sprawie pomocy państwa złożonej przez skarżącą.

Zaskarżona decyzja

- 6 W dniu 12 maja 2010 r. Komisja, bez wszczęcia przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego, wydała decyzję C(2010) 3204 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) stwierdzającą zgłoszony środek za zgodny z rynkiem wewnętrznym.
- 7 W zaskarżonej decyzji postępowanie przetargowe przeprowadzone w celu wyłonienia operatora, który otrzyma finansowanie ze środków publicznych na rzecz rozwoju sieci NGA w regionie Kornwalii i wysp Scilly jest opisane w motywach 23–25. Ze wspomnianego motywu 23 wynika, że pomoc państwa powinna zostać przyznana na podstawie przetargu, w drodze procedury dialogu konkurencyjnego zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).
- 8 Z motywu 25 zaskarżonej decyzji wynika, że na mocy opublikowanego w dniu 17 marca 2009 r. ogłoszenia o zamówieniu zainteresowane podmioty musiały wypełnić kwestionariusz kwalifikacji wstępnej pozwalający dokonać wyjściowej oceny przedsiębiorstw ubiegających się o finansowanie ze środków publicznych. W wyniku oceny tego kwestionariusza kwalifikacji wstępnej pięciu oferentów zostało zaproszonych do udziału w przetargu, z czego dwóch zostało wyeliminowanych, a jeden wycofał swoją ofertę. W dniu 28 sierpnia 2009 r. zaproszenie do złożenia ostatecznej oferty zostało skierowane do dwóch uczestników, którzy wciąż uczestniczyli w procedurze dialogu konkurencyjnego, czyli do BT oraz do konsorcjum Babcock, w skład którego wchodzi skarżąca. W dniu 18 września 2009 r. konsorcjum Babcock wskazało, że nie złoży ostatecznej oferty. Ostateczna oferta BT wpłynęła w dniu 16 października 2009 r. Ocena formalna oferty została dokonana zgodnie z ustaloną procedurą i z ustalonymi obiektywnymi kryteriami, a BT została zarekomendowana strategicznemu zarządowi projektu, jako oferent, który przedstawił najlepszą ofertę.
- 9 Komisja następnie przytoczyła poszczególne punkty podniesione przez skarżącą w złożonej skardze w sprawie pomocy państwa (motywy 38–43 zaskarżonej decyzji) oraz treść uwag sformułowanych w odniesieniu do tej skargi przez Zjednoczone Królestwo (motywy 44–49 zaskarżonej decyzji).
- 10 Sprawdziwszy, że zgłoszony środek rzeczywiście zawierał elementy pomocy państwa (motywy 50–57 zaskarżonej decyzji), Komisja dokonała oceny jego zgodności z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, który to przepis interpretowała w świetle wytycznych wspólnotowych w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych (Dz.U. 2009 C 235, s. 7, zwane dalej „wytycznymi”). Zgodnie z wytycznymi Komisja zbadała cel zgłoszonego środka (motywy 60–63 zaskarżonej decyzji), charakter tego środka w świetle wspomnianego celu oraz zakłócenia konkurencji, które środek ten mógłby wywoływać, lub skutki, jakie mógłby wywołać na wymianę handlową (motywy 64–70 zaskarżonej decyzji). Komisja stwierdziła, że w rozpatrywanej sprawie zostały spełnione kryteria określone w wytycznych dotyczących sieci szerokopasmowych oraz że zgłoszony środek jest w związku z tym zgodny z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE (motywy 71, 72 zaskarżonej decyzji).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 sierpnia 2010 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 12 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 25 listopada 2010 r. oraz w dniu 13 grudnia 2010 r., odpowiednio, BT oraz Rzeczpospolita Polska i Zjednoczone Królestwo wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów na poparcie żądań Komisji.
- 13 Postanowieniami prezesa drugiej izby Sądu z dnia 18 stycznia 2011 r. oraz z dnia 25 stycznia 2011 r., odpowiednio, Rzeczpospolita Polska i Zjednoczone Królestwo oraz BT zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów.
- 14 W dniu 29 marca 2011 r. oraz w dniu 31 marca 2011 r., odpowiednio, BT oraz Rzeczpospolita Polska i Zjednoczone Królestwo złożyły uwagi interwenientów.
- 15 Pismem z dnia 6 czerwca 2011 r. skarżąca wystąpiła do Sądu o wyznaczenie nowego terminu na złożenie repliki lub – w braku takiego wyznaczenia – o przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 § 4 regulaminu postępowania przed Sądem, w celu umożliwienia przedstawienia skarżącej takiego pisma procesowego. W dniu 1 lipca 2011 r. Sąd odrzucił wnioski o przedłużenie terminu na złożenie repliki. Co się tyczy wniosku o przyjęcie środka organizacji postępowania, Sąd uznał, po wysłuchaniu stron w sprawie tego wniosku, że nie należy się do niego przychylić.
- 16 W dniu 8 lipca 2011 r. skarżąca złożyła odpowiedzi na uwagi interwenientów wniesione przez BT, Rzeczpospolitą Polskę oraz Zjednoczone Królestwo.
- 17 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do dziewiątej izby, której w rezultacie została przydzielona niniejsza sprawa.
- 18 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania Sąd (dziewiąta izba) wezwał strony, po pierwsze, do odpowiedzi na określone pytania, oraz, po drugie, Komisję do przedstawienia szeregu dokumentów. Strony zastosowały się do tych żądań.
- 19 Skarżąca w skardze wnosi do Sądu o:
 - uznanie skargi za dopuszczalną;
 - stwierdzenie nieważności pkt 72 zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 20 Komisja wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi jako w części niedopuszczalnej, a przynajmniej oddalenie jej jako w całości bezpodstawnej;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 21 BT na poparcie żądań Komisji wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi z urzędu jako niedopuszczalnej;
 - tytułem ewentualnym, odrzucenie skargi jako w części niedopuszczalnej, a w każdym razie oddalenie jej jako bezpodstawnej;

- niezależnie od rozstrzygnięcia, obciążenie skarżącej kosztami, w tym kosztami poniesionymi przez BT.
- 22 Rzeczpospolita Polska na poparcie żądań Komisji wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezprzedmiotowej;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 23 Zjednoczone Królestwo na poparcie żądań Komisji wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami związanymi z postępowaniem.

Co do prawa

- 24 Skarżąca na poparcie skargi podnosi trzy zarzuty dotyczące, po pierwsze, popełnienia oczywistych błędów w ocenie okoliczności faktycznych, po drugie, niezastosowania lub naruszenia art. 102 TFUE oraz, po trzecie, naruszenia prawa do obrony.

W przedmiocie dopuszczalności

- 25 W ramach niniejszej skargi podważa się, po pierwsze, dopuszczalność skargi ze względu na wymogi ustanowione w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania, a po drugie legitymację czynną skarżącej do zaskarżenia decyzji przyjętej przez Komisję.

W przedmiocie zgodności skargi z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania

- 26 Komisja stwierdziła w odpowiedzi na skargę oraz na rozprawie, że zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania zarzut drugi należy uznać za niedopuszczalny. Skarżąca bowiem nie sprecyzowała zakresu swojej skargi w zakresie tego zarzutu. Ponadto ani okoliczności prawne, ani okoliczności faktyczne, na których opiera się skarżąca, nie zostały jasno wskazane.
- 27 Zdaniem BT podniesiona przez Komisję niedopuszczalność drugiego zarzutu powinna zostać rozszerzona z urzędu na całość skargi. Spółka ta zwraca uwagę, że Komisja w odpowiedzi na skargę mogła odnieść się do większości punktów podniesionych w skardze w dużej mierze dzięki wcześniejszej znajomości okoliczności sprawy rozpatrywanej w postępowaniu administracyjnym oraz dzięki „opartej na przypuszczeniach” interpretacji zarzutów podniesionych przez skarżącą. Zdaniem BT nie zmienia to faktu, że Sąd nie będzie w stanie dokonać kontroli sądowej jedynie na podstawie informacji zawartych w skardze.
- 28 W tym kontekście należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu oraz zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania, każda skarga musi wskazywać przedmiot sporu oraz zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów.
- 29 Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi, w razie potrzeby, bez dodatkowych informacji na poparcie skargi. Aby zagwarantować pewność prawną i prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości, w celu zapewnienia dopuszczalności skargi konieczne jest, aby istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których oparta jest skarga, wynikały z samej jej

treści, choćby nawet w zwięzłej formie, lecz w sposób spójny i zrozumiały (postanowienie z dnia 28 kwietnia 1993 r., *De Hoe/Komisja*, T-85/92, Rec, EU:T:1993:39, pkt 20; wyrok z dnia 29 stycznia 1998 r., *Dubois et Fils/Rada i Komisja*, T-113/96, Rec, EU:T:1998:11, pkt 29; postanowienie z dnia 11 lipca 2005 r., *Internationaler Hilfsfonds/Komisja*, T-294/04, Zb.Orz., EU:T:2005:280, pkt 23).

- 30 W rozpatrywanej sprawie nie można stwierdzić, iż niniejsza skarga jest niedopuszczalna z powodu niespełnienia wymogów określonych w art. 21 statutu Trybunału oraz w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania. Mimo że Komisja wprawdzie musiała podjąć się w pewnych miejscach odpowiedzi na skargę interpretacji argumentów skarżącej, przy czym sama skarżąca potwierdziła interpretację niektórych argumentów dokonaną przez Komisję w odpowiedziach na uwagi interwenientów z dnia 8 lipca 2011 r., szczegółowa argumentacja przedstawiona przez Komisję i przez interwenientów co do zasadności skargi potwierdza, że niniejsza skarga jest w wystarczającym stopniu jasna i precyzyjna, aby pozwolić stronom na skuteczne przygotowanie ich obrony.
- 31 W każdym razie w zakresie, w jakim zastrzeżenia dotyczące art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania odnoszą się do dopuszczalności różnych zarzutów skargi, Sąd w razie potrzeby zbada wspomniane zastrzeżenia w ramach rozpatrywania poszczególnych zarzutów.

W przedmiocie przysługującej skarżącej legitymacji czynnej do zaskarżenia decyzji Komisji

- 32 Komisja i Rzeczpospolita Polska nie podważają w ramach procedury pisemnej dopuszczalności skargi z powodu braku legitymacji czynnej skarżącej. Natomiast BT twierdzi, że zarzuty pierwszy i drugi, kwestionujące zasadność zaskarżonej decyzji, są niedopuszczalne z tego powodu, że skarżąca nie spełnia kryteriów określonych w orzecznictwie Trybunału, a w każdym razie zarzuty te są bezzasadne. Co się tyczy zarzutu trzeciego, zmierzającego do ochrony praw procesowych skarżącej, BT uznaje, że także ten zarzut należy uznać za niedopuszczalny, gdyż skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie swojego twierdzenia, że jest zainteresowaną stroną w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE. Co się tyczy Zjednoczonego Królestwa, wyraża ono w złożonych uwagach jedynie wątpliwości w odniesieniu do dopuszczalności zarzutów pierwszego i drugiego z tych samych powodów, które wymienia BT.
- 33 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że chociaż zgodnie z art. 40 akapit czwarty statutu Trybunału, mającego zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 tego aktu, interwenienci nie mogą podnosić żądań, które nie stanowią poparcia dla żądań przedstawionych przez stronę przez nich popieraną, dopuszczalność skargi należy zbadać z urzędu, zgodnie z art. 113 regulaminu postępowania, gdyż chodzi tu o bezwzględną przesłankę procesową (zob. podobnie wyrok z dnia 24 marca 1993 r., *CIRFS i in./Komisja*, C-313/90, Rec, EU:C:1993:111, pkt 21–24).
- 34 W każdym razie należy stwierdzić w tym względzie, że Komisja oraz Zjednoczone Królestwo zaznaczyły na rozprawie, iż podzielają punkt widzenia BT dotyczący niespełnienia przez skarżącą kryteriów określonych w orzecznictwie Trybunału, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.
- 35 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie [...]”.
- 36 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty inne niż adresaci decyzji mogą twierdzić, iż decyzja dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (wyroki: z dnia 15 lipca 1963 r., *Plaumann/Komisja*, 25/62, Rec, EU:C:1963:17, 223; z dnia 19 maja 1993 r., *Cook/Komisja*, C-198/91, Rec, EU:C:1993:197, pkt 20; wyrok z dnia 15 czerwca 1993 r., *Matra/Komisja*, C-225/91, Rec, EU:C:1993:239, pkt 14).

- 37 Jest tak w szczególności w przypadku, gdy pomoc będąca przedmiotem spornej decyzji miałaby istotny wpływ na pozycję rynkową strony skarżącej (zob. wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., *British Aggregates/Komisja*, C-487/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:757, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo). Strona skarżąca winna zatem wskazać we właściwy sposób powody, dla których decyzja Komisji mogła naruszać jej uzasadnione interesy poprzez istotną zmianę jej pozycji na danym rynku (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 2007 r., *Hiszpania/Lenzing*, C-525/04 P, Zb.Orz., EU:C:2007:698, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Jeśli chodzi o stwierdzenie istotnego wpływu na pozycję przedsiębiorstwa na danym rynku, z orzecznictwa wynika, że sama okoliczność, iż dany akt może wyrzucić pewien wpływ na stosunki konkurencji panujące na danym rynku i że zainteresowane przedsiębiorstwo znajdowało się w jakimkolwiek stosunku konkurencji wobec beneficjenta tego aktu, w żadnym razie nie może być wystarczająca do stwierdzenia, że wspomniany akt może dotyczyć tego przedsiębiorstwa indywidualnie (zob. ww. w pkt 37 wyrok *British Aggregates/Komisja*, EU:C:2008:757, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 4 maja 2012 r., *UPS Europe i United Parcel Service Deutschland/Komisja*, T-344/10, EU:T:2012:216, pkt 47).
- 39 Przedsiębiorstwo nie może bowiem powoływać się jedynie na okoliczność, że jest konkurentem przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy, lecz musi ono ponadto udowodnić, iż znajduje się w sytuacji faktycznej, która indywidualizuje je w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. ww. w pkt 37 wyrok *British Aggregates/Komisja*, EU:C:2008:757, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 38 postanowienie *UPS Europe i United Parcel Service Deutschland/Komisja*, EU:T:2012:216, pkt 48).
- 40 Należy najpierw przypomnieć w tym względzie, że wykazanie, iż mamy do czynienia z istotnym wpływem na pozycję rynkową danego konkurenta nie może ograniczać się do występowania pewnych elementów wskazujących na spadek jego wyników handlowych lub finansowych (zob. ww. w pkt 37 wyrok *British Aggregates/Komisja*, EU:C:2008:757, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 38 postanowienie *UPS Europe i United Parcel Service Deutschland/Komisja*, EU:T:2012:216, pkt 49).
- 41 Następnie istotny wpływ na pozycję rynkową strony skarżącej nie zależy bezpośrednio od kwoty spornej pomocy, ale od znaczenia wpływu, jaką ta pomoc może mieć na wspomnianą pozycję rynkową. Wpływ ten może być różny w przypadkach pomocy przyznanej w podobnych kwotach, w zależności od takich kryteriów jak rozmiar właściwego rynku, charakter konkretnej pomocy, długość okresu, na jaki pomoc została udzielona, główny bądź drugorzędny charakter odnośnej działalności dla strony skarżącej oraz możliwość poradzenia sobie przez stronę skarżącą z negatywnymi skutkami pomocy (zob. podobnie ww. w pkt 38 postanowienie *UPS Europe i United Parcel Service Deutschland/Komisja*, EU:T:2012:216, pkt 58).
- 42 Wreszcie, bez uszczerbku dla powyższych rozważań należy przypomnieć, że kiedy Komisja przyjmuje decyzję zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1), stwierdzając, że pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, odmawia tym samym w sposób dorozumiany wszczęcia postępowania wyjaśniającego (wyrok z dnia 24 stycznia 2013 r., *3F/Komisja*, C-646/11 P, EU:C:2013:36, pkt 26). Zainteresowane strony, którymi zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 są osoby, przedsiębiorstwa oraz stowarzyszenia, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, czyli w szczególności konkurencyjne wobec beneficjentów tej pomocy przedsiębiorstwa i przedsiębiorstwa, które korzystają z gwarancji formalnego postępowania wyjaśniającego, mogą doprowadzić do poszanowania tych gwarancji jedynie wtedy, gdy mają możliwość podważenia tej decyzji przed sądem Unii Europejskiej. W takich okolicznościach ich skarga

może zatem jedynie zmierzać do zapewnienia poszanowania praw procesowych przyznanych im na mocy art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 (ww. w pkt 37 wyrok *British Aggregates/Komisja*, EU:C:2008:757, pkt 28).

- 43 W świetle całości przepisów i orzecznictwa przedstawionych w pkt 35–42 powyżej, Sąd uznaje za zasadne ustalenie w pierwszej kolejności, czy skarżąca jest zainteresowaną stroną w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, co dawałoby skarżącej legitymację czynną do wystąpienia w obronie swoich praw procesowych, a dopiero następnie zbadanie, czy zgłoszony środek miał na tyle istotny wpływ na pozycję konkurencyjną skarżącej, że uzyskała ona legitymację czynną do podważenia zasadności zaskarżonej decyzji.
- 44 W pierwszym rzędzie, odnośnie do ustalenia kwestii, czy skarżąca jest zainteresowaną stroną w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE i art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, należy zaznaczyć, że BT kwestionuje możliwość uznania skarżącej za zainteresowaną stroną z tego powodu, iż nie przedstawiła ona żadnego dowodu na poparcie takiego twierdzenia.
- 45 Z pewnością skarżąca w części skargi odnoszącej się do dopuszczalności skargi w myśl art. 263 TFUE rzeczywiście nie przedstawia dowodów na to, że jest zainteresowaną stroną.
- 46 Niemniej jednak skarżąca wskazała, po pierwsze, iż jest wyspecjalizowanym dostawcą usług telekomunikacyjnych, oferującym zasadniczo na poziomie detalicznym dzierżawę łączy o wysokiej przepustowości przy wykorzystaniu światłowodów, dla dużych przedsiębiorstw chcących połączyć swoje biura oraz, po drugie, że BT świadczy usługi telekomunikacyjne w wielu segmentach rynku telekomunikacyjnego i bezpośrednio konkuruje ze skarżącą w zakresie dzierżawy dla klientów łączy o wysokiej przepustowości, przy czym pozostałe strony nie zakwestionowały powyższych twierdzeń skarżącej.
- 47 W konsekwencji należy uznać, że BT i skarżąca są konkurującymi ze sobą operatorami telekomunikacyjnymi na rynku świadczenia specjalistycznych usług telekomunikacyjnych i że skarżąca powinna być uznana za zainteresowaną stronę w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżąca ma legitymację czynną do zaskarżenia decyzji Komisji w zakresie, w jakim zmierza ona w drodze skargi do zapewnienia poszanowania swoich praw procesowych.
- 48 W drugim rzędzie, jeśli chodzi o ustalenie czy skarżąca, poza legitymacją czynną do wystąpienia na rzecz poszanowania swoich praw procesowych, może podważyć poprzez wniesienie skargi zasadność zaskarżonej decyzji, Sąd uważa, że skarżąca nie wykazała, iż zgłoszony środek ma istotny wpływ na jej pozycję rynkową w rozumieniu orzecznictwa przedstawionego w pkt 37 powyżej.
- 49 Argumenty, które skarżąca podnosi w tym względzie, nie są w stanie osłabić stwierdzenia przedstawionego w pkt 48 powyżej.
- 50 W ramach niniejszej skargi skarżąca twierdzi zasadniczo, że:
- jest konkurentem BT, czyli beneficjenta pomocy;
 - była jedynym przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym rywalizującym w postępowaniu przetargowym z BT, aż do chwili, kiedy została zmuszona do wycofania się;
 - była jedynym przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym, poza obecnym beneficjentem pomocy, który spełnił wymogi skorzystania z pomocy;

- w każdym razie przyznanie pomocy negatywnie i w sposób istotny wpłynęło na jej konkurencyjną pozycję na rynku, z tego powodu, że skarżąca liczyła, iż w wyniku postępowania przetargowego zrealizuje duży projekt;
 - ponadto jedyna skarga zarejestrowana w sprawie zgłoszonej pomocy została złożona przez skarżącą. Tymczasem, analogicznie do sprawy 169/84 Cofaz i in./Komisja, Rec. s. 391, w wyniku której wydany został wyrok z dnia 28 stycznia 1986 r., EU:C:1986:42, stanowi to dodatkową podstawę do uznania skargi za dopuszczalną.
- 51 W tym względzie należy, po pierwsze, przypomnieć, że przedsiębiorstwo nie może powoływać się jedynie na okoliczność, iż jest konkurentem przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy, lecz musi ono ponadto udowodnić, uwzględniając stopień swojego ewentualnego udziału w postępowaniu i znaczenie wpływu środka na jego pozycję rynkową, że znajduje się w sytuacji faktycznej, która indywidualizuje je w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. pkt 39 powyżej).
- 52 W niniejszej sprawie skarżąca złożyła do Komisji skargę w sprawie pomocy państwa zarejestrowaną w dniu 21 października 2009 r. Jak wynika ponadto z całości zaskarżonej decyzji, uwzględnia ona informacje przedstawione w skardze w sprawie pomocy państwa, jak również informacje przekazane przez właściwe organy Zjednoczonego Królestwa na prośbę Komisji, po złożeniu przez skarżącą skargi do Komisji w sprawie pomocy państwa. Należy zatem stwierdzić, że skarżąca rzeczywiście odegrała rolę w przebiegu postępowania administracyjnego.
- 53 Z orzecznictwa wynika jednak, że jedynie na podstawie udziału skarżącej w postępowaniu administracyjnym nie można wyciągać wniosku, że przysługuje jej legitymacja czynna. Skarżąca powinna przynajmniej wykazać, że zgłoszony środek mógł w istotnym stopniu wpłynąć na jej pozycję rynkową (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 2007 r., Sniace/Komisja, C-260/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:700, pkt 60; postanowienie z dnia 22 kwietnia 2009 r., Vtesse Networks/Komisja, T-54/07, EU:T:2009:112, pkt 92).
- 54 Po drugie – jak już wcześniej orzeczono – z ww. w pkt 50 wyroku Cofaz i in./Komisja nie wynika, wbrew temu co w istocie utrzymuje skarżąca, że złożenie przez skarżącą skargi w sprawie pomocy państwa oraz jej udział w postępowaniu administracyjnym stanowią wystarczającą podstawę do wykazania, że zgłoszony środek dotyczy jej indywidualnie (zob. ww. w pkt 53 postanowienie Vtesse Networks/Komisja, EU:T:2009:112, pkt 93).
- 55 Po trzecie, odnośnie do twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym z jednej strony była ona jedynym przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym wciąż rywalizującym w postępowaniu przetargowym oraz, z drugiej strony, że była jedynym przedsiębiorstwem, które mogło skorzystać z pomocy, należy zaznaczyć, że takie twierdzenie można jedynie oddalić. W pierwszym rzędzie bowiem, zgodnie z uwagami zgłoszonymi przez BT na rozprawie, Zjednoczone Królestwo oraz Komisję, BT i konsorcjum Babcock, którego częścią wprawdzie jest skarżąca, byli dwoma uczestnikami rywalizującymi na ostatnim etapie postępowania przetargowego, a nie natomiast BT i skarżąca. W drugim rzędzie, z akt sprawy oraz z dyskusji dotyczących tej kwestii, które miały miejsce na rozprawie, wynika, że skarżąca nie była jedynym przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym rywalizującym z BT na ostatnim etapie postępowania przetargowego, ponieważ spośród innych członków konsorcjum wymienia się zwłaszcza przedsiębiorstwa telekomunikacyjne Surf Telecoms i Motorola Inc. Tymczasem, przy założeniu, że – jak utrzymuje skarżąca – te dwa przedsiębiorstwa nie zajmowały się budową infrastruktury fizycznej i główna część postępowania przetargowego nie dotyczyła ich bezpośrednio, nie zmienia to faktu, że zaskarżona decyzja dotyczyła tych dwóch przedsiębiorstw. Wydaje się bowiem, co zresztą przyznaje skarżąca w swoich odpowiedziach na uwagi interwenientów z dnia 8 lipca 2011 r., że w ramach oferty złożonej przez konsorcjum Babcock, Motorola wniosła swój wkład do części oferty dotyczącej sieci bezprzewodowej, a Surf Telecoms dzierżawił skarżącej światłowód. W związku z tym należy uznać, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżącej w sposób odróżniający ją indywidualnie od innych przedsiębiorstw.

- 56 Po czwarte, należy przypomnieć, że zwykła okoliczność, iż zaskarżony akt jest w stanie wyrzucić pewien wpływ na stosunki konkurencji panujące na właściwym rynku i że skarżąca znajduje się w pewnym stosunku konkurencji wobec BT, nie wpływa istotnie na pozycję konkurencyjną skarżącej. Skarżąca musi poza tym wykazać znaczenie wpływu na swoją pozycję rynkową (zob. pkt 41 powyżej).
- 57 Tymczasem skarżąca nie wykazała, że taki wpływ miał miejsce. Ogranicza się ona bowiem do stwierdzenia, że liczyła, iż w wyniku postępowania przetargowego zrealizuje duży projekt, podczas gdy winna była wskazać powody, dla których zaskarżona decyzja mogła naruszać jej uzasadnione interesy poprzez istotny wpływ na jej pozycję na danym rynku.
- 58 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie wykazała, iż zaskarżona decyzja miała istotny wpływ na jej pozycję konkurencyjną.
- 59 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że, po pierwsze, w zakresie, w jakim skarżąca jest zainteresowaną stroną w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE i art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999, ma legitymację czynną do zaskarżenia decyzji Komisji w celu ochrony swoich praw procesowych, oraz, po drugie, że nie ma natomiast legitymacji czynnej do zaskarżenia decyzji Komisji w celu podważenia zasadności tej decyzji.
- 60 Jednak okoliczność, że skarżąca nie zdołała wykazać, iż przyznanie spornej pomocy miałoby istotny wpływ na jej pozycję rynkową, nie stoi na przeszkodzie, aby – w celu wykazania, że Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym, które uzasadniają wszczęcie przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego – skarżąca przedstawiła argumenty dotyczące zasadności dokonanej przez Komisję oceny, pod warunkiem jednak, że co najmniej jeden z zawartych w jej skardze zarzutów dotyczyłby naruszenia przez tę instytucję ciążącego na niej obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 61 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem, gdy strona skarżąca powołuje się na naruszenie swoich praw procesowych z tego powodu, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego, może ona podnieść wszelkie zarzuty pozwalające na wykazanie, że ocena informacji i danych znajdujących się w posiadaniu Komisji w fazie wstępnego etapu postępowania w sprawie zgłoszonego środka powinna była wzbudzić wątpliwości co do zakwalifikowania zgłoszonego środka jako pomocy państwa oraz jej zgodności z traktatem. Wykorzystanie takich argumentów nie powinno prowadzić przy tym do zmiany przedmiotu sporu ani do zmiany przesłanek dopuszczalności. Przeciwnie, istnienie wątpliwości co do takiej kwalifikacji lub co do zgodności z rynkiem wewnętrznym stanowi właśnie dowód, jaki powinien zostać przeprowadzony w celu wykazania, że Komisja była zobowiązana wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające (zob. wyrok z dnia 10 lipca 2012 r., Smurfit Kappa Group/Komisja, T-304/08, Zb.Orz., EU:T:2012:351, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 16 września 2013 r., Colt Télécommunications France/Komisja, T-79/10, EU:T:2013:463, pkt 84).
- 62 Dowód taki może zostać przeprowadzony w oparciu o zbiór zgodnych poszlak poprzez zestawienie ocen, na jakich oparła się Komisja w rzeczonyj decyzji, z informacjami, którymi Komisja dysponowała, kiedy wypowiedziała się na temat kwalifikacji i zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym, przy czym istnienia wątpliwości należy upatrywać zarówno w okolicznościach przyjęcia decyzji dotyczącej niezgłaszania sprzeciwu, jak i w jej treści (zob. ww. w pkt 42 wyrok 3F/Komisja, EU:C:2013:36, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Na stronie skarżącej spoczywa ciężar dowodu na istnienie takiej wątpliwości (wyroki: z dnia 15 marca 2001 r., Prayon-Rupel/Komisja, T-73/98, Rec, EU:T:2001:94, pkt 49; wyrok z dnia 3 marca 2010 r., Bundesverband deutscher Banken/Komisja, T-36/06, Zb.Orz., EU:T:2010:61, pkt 127; ww. w pkt 61 wyrok Colt Télécommunications France/Komisja, EU:T:2013:463, pkt 37).

- 63 Następnie należy przypomnieć, że z orzecznictwa wynika, iż pod warunkiem, że strona skarżąca podnosi zarzut, za pomocą którego zamierza ona dochodzić swoich praw procesowych, o tyle nie można zarzucać Sądowi, iż bierze on pod uwagę argumenty podniesione w innych zarzutach skargi zmierzające do wykazania, że Komisja powinna była mieć wątpliwości co do zakwalifikowania spornych środków jako pomocy państwa lub co do ich zgodności z rynkiem wewnętrznym (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:341, pkt 56–58; z dnia 22 września 2011 r., Belgia/Deutsche Post i DHL International, C-148/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:603, pkt 64–66).
- 64 Dopuszczalność zarzutów skargi należy zbadać w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 61–63 powyżej.
- W przedmiocie dopuszczalności zarzutów podniesionych przez skarżącą, biorąc pod uwagę jej legitymację czynną
- 65 Należy od razu zaznaczyć, że zarzut trzeci zgłoszony przez skarżącą działającą w charakterze zainteresowanej strony jest dopuszczalny, ponieważ w drodze tego zarzutu zmierza ona w sposób wyraźny do ochrony swoich praw procesowych.
- 66 Co się tyczy zarzutu pierwszego, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego, stwierdzając, że przeprowadzono otwarte, niedyskryminujące i konkurencyjne postępowanie przetargowe, podczas gdy należało uznać, że w odniesieniu do tego przetargu konkurencja została wyeliminowana (część pierwsza), że propozycja złożona BT dotycząca wykorzystania istniejącej infrastruktury została również złożona pozostałym oferentom na żądanie (część druga) i że ogólne skutki dla konkurencji były pozytywne (część trzecia).
- 67 Odnośnie do drugiego zarzutu skarżąca twierdzi, że stan faktyczny opisany w skardze wskazuje na istnienie nadużycia pozycji dominującej z powodu łączenia w pakiet infrastruktury lub usług, odmowy udzielenia dostępu do podstawowych urządzeń oraz w wyniku zaniżania marży konkurentów [ang. margin squeeze] w ramach proponowanego przez BT dostępu do usług światłowodowych. Otóż skarżąca utrzymuje zasadniczo, że mimo iż ten punkt został w jasny sposób przywołany przez Komisję, jak wynika z motywu 41 zaskarżonej decyzji, Komisja nie poświęciła uwagi na ustalenie, czy BT nadużyła swojej pozycji dominującej, naruszając art. 102 TFUE. Według skarżącej zaskarżona decyzja narusza zatem art. 102 TFUE, ponieważ ocena wpływu zgłoszonego środka na konkurencję zawarta w motywach 69 i 70 zaskarżonej decyzji jest nieważna i w konsekwencji zaskarżona decyzja jest bezprawna i nie mieści się w zakresie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.
- 68 W odpowiedzi na podniesioną przez BT w trakcie procedury pisemnej oraz podczas rozprawy niedopuszczalność zarzutów pierwszego i drugiego, a przez Komisję i Zjednoczone Królestwo podczas rozprawy, skarżąca stwierdziła w swoich odpowiedziach na uwagi interwenientów z dnia 8 lipca 2011 r., że twierdzenie takie jest bezpodstawne, ponieważ nie uwzględnia ww. w pkt 63 wyroku Komisja/Kronoply i Kronotex (EU:C:2011:341). Strony zapytane w tej kwestii przez Sąd w ramach środka organizacji postępowania (zob. pkt 18 powyżej) uznały, z wyjątkiem Rzeczypospolitej Polskiej, że ww. w pkt 63 wyrok Komisja/Kronoply i Kronotex (EU:C:2011:341) potwierdza, że zarzuty pierwszy i drugi są niedopuszczalne.
- 69 W tym względzie należy podkreślić, że prawdą jest iż ww. w pkt 63 wyrok Komisja/Kronoply i Kronotex (EU:C:2011:341) pozwala uwzględnić argumenty dotyczące zasadności decyzji w celu ustalenia, czy na poparcie zarzutu procesowego dotyczącego braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego wykazano istnienie wątpliwości. Stwierdzić należy, że wniosek, jaki skarżąca wyciąga z powyższego w odniesieniu do dopuszczalności zarzutów pierwszego i drugiego nie może zostać uwzględniony. Argumentacja przedstawiona bowiem przez skarżącą sprowadza się

zasadniczo do uznania, że skoro podnosi ona zarzut procesowy, może tym samym przywołać każdy inny argument lub zarzut dotyczący zasadności zaskarżonej decyzji, nie uchylając przy tym wymogom w zakresie dopuszczalności.

- 70 Taki sposób rozumowania jest jednak bezpodstawny w świetle ww. w pkt 63 wyroku Komisja/Kronoply i Kronotex (EU:C:2011:341) w ujęciu przyjętym następnie przez późniejsze orzecznictwo Sądu i Trybunału. Z tego wyroku wynika bowiem jedynie, że możliwe jest uwzględnienie argumentów co do istoty sprawy wyłącznie w takim zakresie, w jakim argumenty te pozwalają poprzeć zarzut dotyczący istnienia wątpliwości uzasadniających wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego. Argumenty muszą jednak być określone tak, aby nawiązywały do elementu, który ma zostać wykazany, mianowicie do istnienia wątpliwości co do zgodności środka z rynkiem wewnętrznym.
- 71 W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd mógłby zatem uwzględnić zawarte w niniejszej skardze zarzuty pierwszy i drugi jedynie w takim zakresie, w jakim byłyby one oparte na argumentach zmierzających do wykazania, że Komisji nie udało się pozbyć wątpliwości, które zrodziły się u niej na wstępnym etapie postępowania.
- 72 Tymczasem należy stwierdzić w tym względzie, że podniesione przez skarżącą zarzuty pierwszy i drugi nie zawierają żadnego argumentu zmierzającego do wykazania, że Komisja miała wątpliwości uzasadniające wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego. Jak bowiem zauważa BT, Zjednoczone Królestwo i Komisja w swoich odpowiedziach na pisemne pytanie Sądu, zarzuty te zmierzają wyłącznie do podważenia zasadności oceny Komisji.
- 73 Skarżąca w ramach pierwszego zarzutu skargi ogranicza się do stwierdzenia, że pewne twierdzenia zawarte w zaskarżonej decyzji stanowią oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego. Skarżąca nie wyjaśnia, w jaki sposób argumenty przywołane w ramach tego zarzutu wskazywałyby na istnienie wątpliwości, a zwłaszcza w jaki sposób oczywiste błędy, na które się powołuje, umniejszyłyby jej prawa procesowe. Zarzut pierwszy w żadnym razie nie zmierza do wykazania, że ze względu na określone okoliczności Komisja była zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 74 Jeśli chodzi o zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 102 TFUE, skarżąca twierdzi w skardze, że „zaskarżona decyzja narusza art. 102 TFUE, że zawarta w zaskarżonej decyzji ocena wpływu środka na konkurencję (motywy 69, 70) jest nieważna i [...] że w konsekwencji zaskarżona decyzja jest bezprawna i nie mieści się w zakresie art. 107 ust. 3 lit. c) [TFUE]”. Jak słusznie twierdzi BT w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu, skarżąca powołuje się na naruszenie prawa pierwotnego, a nie na naruszenie swoich praw procesowych, co odnosi się bez wątpienia do istoty sprawy i wykracza poza ochronę praw procesowych.
- 75 Należy z tego wnioskować – w ślad za Komisją, BT oraz Zjednoczonym Królestwem – że poprzez zarzuty pierwszy i drugi skarżąca wnosi do Sądu o ocenę zasadności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim decyzja ta stwierdza zgodność spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym, jednak nie zamierza, w drodze przywołanych argumentów, skutecznie bronić swoich praw procesowych wynikających z art. 108 ust. 2 TFUE. W konsekwencji nie jest zadaniem Sądu dokonywanie wykładni tych zarzutów, kwestionujących wyłącznie zasadność zaskarżonej decyzji, jako zmierzających w istocie do ochrony praw procesowych skarżącej, gdyż taka wykładnia doprowadziłaby do zmiany kwalifikacji przedmiotu skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 29 listopada 2007 r., Stadtwerke Schwäbisch Hall i in./Komisja, C-176/06 P, EU:C:2007:730, pkt 25; ww. w pkt 63 wyrok Komisja/Kronoply i Kronotex, EU:C:2011:341, pkt 55).
- 76 Należy zresztą dodać, że wniosku tego nie podważają odpowiedzi na uwagi interwenientów z dnia 8 lipca 2011 r., w których skarżąca stara się wielokrotnie nadać dwóm pierwszym zarzutom charakter procesowy, utrzymując, że ujawniają one wątpliwości, które powinny być doprowadzić do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

- 77 Skarżąca bowiem nie potrafiła skutecznie zmienić kwalifikacji zarzutów pierwszego i drugiego w ramach wspomnianych odpowiedzi na uwagi interwenientów, utrzymując, że wskazują one na istnienie wątpliwości, podczas gdy w ramach tych zarzutów skarżąca na etapie składania skargi nie przytoczyła żadnego argumentu dotyczącego istnienia wątpliwości stojących na przeszkodzie przyjęciu zaskarżonej decyzji bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 78 Należy stwierdzić, że takie argumenty przedstawione po raz pierwszy przez skarżącą w jej odpowiedziach na uwagi interwenientów z dnia 8 lipca 2011 r. są niedopuszczalne. Z art. 44 § 1 lit. c) w związku z art. 48 § 2 regulaminu postępowania wynika bowiem, że skarga wszczynająca postępowanie w sprawie powinna zawierać w szczególności przedmiot sporu oraz związane przedstawienie powołanych zarzutów oraz że nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania, co nie ma miejsca w niniejszym przypadku.
- 79 W świetle powyższych rozważań należy uwzględnić zarzut niedopuszczalności odnośnie do zarzutów pierwszego i drugiego i odrzucić te zarzuty jako niedopuszczalne.

Co do istoty

- 80 Co się tyczy zarzutu trzeciego dotyczącego kwestii, że skarżąca powinna zostać dopuszczona do wniesienia skargi w charakterze zainteresowanej strony, należy zauważyć, że zarzut ten składa się z dwóch oddzielnych części. Po pierwsze, skarżąca podważa zgodność z prawem decyzji z tego powodu, że nie wszczęto na jej mocy formalnego postępowania wyjaśniającego. Po drugie, skarżąca zarzuca naruszenie prawa do obrony w zakresie, w jakim nie wezwano jej do udzielenia odpowiedzi na uwagi przedstawione przez władze Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do jej skargi w sprawie pomocy państwa.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego

- 81 Skarżąca utrzymuje zasadniczo, że Komisja naruszyła jej prawa procesowe z tego powodu, że nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.
- 82 Należy zaznaczyć – jak przypomniano w pkt 62 powyżej – że na stronie skarżącej spoczywa ciężar dowodu istnienia wątpliwości, który to dowód można przedstawić w oparciu o zbiór zgodnych wskazówek odnoszących się z jednej strony do okoliczności i długości wstępnego etapu postępowania, a z drugiej strony do treści zaskarżonej decyzji.

– W przedmiocie wskazówek odnoszących się do wstępnego etapu postępowania

- 83 Należy zauważyć, że mimo iż zarzut trzeci dotyczy w swojej pierwszej części naruszenia praw procesowych z powodu braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, skarżąca w ogóle nie przywołuje w skardze właściwych wskazówek. Dopiero w odpowiedziach na uwagi interwenientów z dnia 8 lipca 2011 r. skarżąca przywołuje, po raz pierwszy, okoliczności dotyczące wstępnego etapu postępowania. Skarżąca twierdzi zasadniczo, że długość wstępnego etapu postępowania, jak również wymiana stanowisk między Komisją i władzami Zjednoczonego Królestwa stanowią wskazówkę istnienia wątpliwości uzasadniających wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 84 Dlatego więc nie można uznać, że argumenty skarżącej odnoszące się do okoliczności i długości wstępnego etapu postępowania są powtórzeniem zarzutu przywołanego w skardze, choćby w dorozumiany sposób.

85 W konsekwencji należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim są to nowe argumenty, powinny one zostać uznane za niedopuszczalne na mocy art. 48 § 2 regulaminu postępowania, z którego wynika, iż nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania, co nie ma miejsca w niniejszym przypadku.

– W przedmiocie wskazówek odnoszących się do treści zaskarżonej decyzji

86 Skarżąca w skardze twierdzi, co następuje:

„Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego zawarte [w skardze] oraz dwa pierwsze zarzuty wskazują na to, że pomoc – przynajmniej na pierwszy rzut oka – jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym. W tych okolicznościach o zaniechaniu wszczęcia pełnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 [TFUE] lub zakończeniu postępowania na podstawie art. 108 ust. 3 [TFUE] zdecydowano w zaskarżonej decyzji w sposób niezgodny z prawem”.

87 Należy zatem zauważyć, że skarżąca ogranicza się do odesłania do faktów przedstawionych w ramach swojej skargi oraz do wywodów w przedmiocie zarzutów pierwszego i drugiego w celu stwierdzenia, że Komisja powinna była wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające, nie precyzując w jakim zakresie wspomniane fakty lub wywody mogłyby ujawnić istnienie wątpliwości uzasadniających wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego.

88 Jak już wprawdzie przypomniano w pkt 61 powyżej, gdy strona skarżąca powołuje się na wynikające z braku wszczęcia przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego naruszenie swoich praw procesowych, może ona podnieść wszelkie zarzuty pozwalające wykazać, że ocena informacji i danych posiadanych przez Komisję we wstępnej fazie postępowania dotyczącego zgłoszonego środka powinna była wzbudzić wątpliwości co do zgodności tego środka z traktatem.

89 Z powyższych nawiązań do orzecznictwa wynika jednak, że strona skarżąca winna zidentyfikować wskazówki odnoszące się do treści zaskarżonej decyzji w celu wykazania istnienia wątpliwości (zob. podobnie ww. w pkt 62 wyrok Prayon-Rupel/Komisja, EU:T:2001:94, pkt 49). Co więcej, kiedy strona skarżąca ucieka się – jak w niniejszym przypadku – do zwykłego odesłania do argumentów podniesionych już z tytułu innego zarzutu, winna ona dokładnie wskazać te z podniesionych argumentów w ramach innego zarzutu, które jej zdaniem mogą dowodzić istnienia wątpliwości.

90 W niniejszej sprawie, na poparcie pierwszej części zarzutu trzeciego skarżąca ogranicza się do odesłania do zawartego w skardze zwięzłego przedstawienia faktów oraz do wywodów odnoszących się do dwóch pierwszych zarzutów. Tymczasem mało precyzyjne i niczym nieoparte odesłanie nie pozwala Sądowi zidentyfikować konkretnych informacji przytoczonych w ramach zarzutów pierwszego i drugiego, które zdaniem skarżącej wykazywałyby istnienie wątpliwości i zasadność zarzutu trzeciego.

91 W konsekwencji część pierwszą zarzutu trzeciego należy oddalić.

W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego

92 Na poparcie drugiej części skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja kończy postępowanie Komisji z tego powodu, że uzyskała ona wystarczające gwarancje ze strony właściwych organów Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do braku zasadności skargi w sprawie pomocy państwa. Skarżąca ocenia, że w takich okolicznościach powinien być zostać spełniony minimalny wymóg formalny w postaci powiadomienia jej, jako strony składającej skargę do Komisji, o odpowiedziach udzielonych przez wspomniane władze.

- 93 Należy zaznaczyć, że wysuwając ten argument, skarżąca podtrzymuje zasadniczo, że niezależnie od ochrony przysługującej jej na mocy art. 108 ust. 2 TFUE praw procesowych powinna była mieć możliwość przedstawienia uwag odnośnie do informacji przekazanych przez właściwe organy Zjednoczonego Królestwa. Argument taki należy oddalić.
- 94 Przede wszystkim należy podkreślić, że obowiązek wezwania zainteresowanych stron do przedstawienia uwag powstaje wraz z przyjęciem decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, które ma na celu umożliwienie Komisji zgromadzenia kompletnych informacji odnoszących się do wszystkich elementów sprawy.
- 95 Następnie – jak słusznie twierdzi Komisja – należy przypomnieć, że postępowanie w sprawie kontroli pomocy państwa jest, ze względu na jego ogólną systematykę, postępowaniem wszczynanym w stosunku do państwa członkowskiego odpowiedzialnego – w ramach jego zobowiązań w obszarze prawa Unii – za przyznanie pomocy. W postępowaniu tym zainteresowane strony inne niż państwo członkowskie, którego sprawa dotyczy, pełnią co do zasady rolę źródła informacji Komisji i z tego względu nie mogą same żądać uczestnictwa w toczącym się na zasadzie kontrydiktoryjności sporze z Komisją, w którym uczestniczy dane państwo członkowskie. Strony zainteresowane, inne niż państwo członkowskie, którego sprawa dotyczy, są jedynie uprawnione do uczestnictwa w odpowiednim zakresie w postępowaniu administracyjnym, przy uwzględnieniu okoliczności danego przypadku (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 czerwca 2008 r., SIC/Komisja, T-442/03, Zb.Orz., EU:T:2008:228, pkt 222; z dnia 1 lipca 2010 r., ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisja, T-62/08, Zb.Orz., EU:T:2010:268, pkt 161, 162).
- 96 Wreszcie należy również stwierdzić, że ogólne zasady prawa Unii, jak prawo do bycia wysłuchanym lub zasada dobrej administracji, nie pozwalają sądowi Unii na rozszerzenie praw procesowych przyznanych przez traktat oraz przez prawo wtórne wobec zainteresowanych stron w ramach postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa. Posiadanie przez skarżącą legitymacji czynnej do zaskarżenia decyzji Komisji również nie stanowi podstawy do takiego rozszerzenia (zob. podobnie ww. w pkt 95 wyrok ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisja, EU:T:2010:268, pkt 167).
- 97 Wynika stąd, że druga część zarzutu trzeciego winna zostać oddalona.
- 98 Ponieważ żaden z argumentów przywołanych w ramach zarzutu trzeciego nie pozwolił wykazać istnienia wątpliwości nakazujących Komisji wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego zarzut trzeci należy oddalić, podobnie jak skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 99 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji i BT należy obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję i przez BT. Niemniej jednak na mocy art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. W związku z tym Rzeczpospolita Polska oraz Zjednoczone Królestwo pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.**
- 2) **Vtesse Networks Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i British Telecommunications plc.**
- 3) **Rzeczpospolita Polska oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.**

Berardis

Czúcz

Popescu

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 5 listopada 2014 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Postępowanie administracyjne.....	2
Zaskarżona decyzja	3
Przebieg postępowania i żądania stron	4
Co do prawa.....	5
W przedmiocie dopuszczalności.....	5
W przedmiocie zgodności skargi z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania	5
W przedmiocie przysługującej skarżącej legitymacji czynnej do zaskarżenia decyzji Komisji	6
W przedmiocie dopuszczalności zarzutów podniesionych przez skarżącą, biorąc pod uwagę jej legitymację czynną	11
Co do istoty	13
W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego	13
– W przedmiocie wskazówek odnoszących się do wstępnego etapu postępowania.....	13
– W przedmiocie wskazówek odnoszących się do treści zaskarżonej decyzji	14
W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego	14
W przedmiocie kosztów	15

